

най-простата работа. Да обеме макарата съ мицата, тъй както е навита обикновената макара съ моци.

Тъ бѣла толкова възлюбени въ работата си, че не забелязва какъ минава времето. Изведнѣж Валеръ забележа, че се е съмнѣло. Той загаси електрическата лампа и цѣлата дружина продължи при дневната свѣтлина. Малко следъ това дойде лѣля Роза и каза: — Добро утро, малде работници, ще казпете ли по една чаша мляко?

— Аъ, да, искане. — извиках всички едновременно.

— Не вѣдѣете такъвъ извикъ, — извика лѣлята, — ще ми служате тѣпанчето.

Следъ това лѣлята имъ донесе по чаша мляко и сладички и тѣ закуска великодушно.

После се заговани отново за работата си. Тѣ бѣха вече договорили напреднази, че може да направятъ вече опитъ. Отначало не можѣа нищо да чуятъ. Скоро забелязахъ, че нѣкой отъ тѣхъ бѣше свързалъ погрѣшно жицата на макарата съ вѣнцата. Следъ това плькъ не найбѣраха точно нѣсто на детекторъ-крисгала. Но когато часовника на кулата на обичайното управление удари шесть Руди чу първата дума: радно предавателъ съобщаваще тѣсно на слушателитъ, че започва сутринната гимнастика.

Сѣга момчетата скѣчиха и реехъ отъ радостъ. Редувайн се, тѣ послушѣха още малко. Следъ това Сашо оловано внимателно радното въ пакети и го предаде на Руди:

— Аъ мисля, че ще биде най-добре, ако Руди и Петъръ въ десетъ и половина часе опитатъ при учителя, — каза той. — Тѣ трѣбва да прицѣлятъ вѣкъ другитъ момчета и да имъ разправятъ за станалото, за да не получатъ Карлъ на вѣнчко отгоре най-много гласове.

— Добре, ще направимъ това, — застана двамата прихтели.

Следъ това се разпоказа, за да не забележатъ домашнитъ нощната имъ екскур-

зия. По пътя за вкъщи Руди имаше особено настроение. Улицитъ бѣха съвсѣмъ пусли и самотни. Всѣка негова крачка отекваше. Той се почувствава съвсѣмъ самъ въ голѣмия градъ. Но въпърви това бѣше много хубаво. Плъкнитъ чурулѣнка въ ранната утринъ високо и весело. Въ друго време отъ голѣмия шумъ на карнитъ автомобилитъ и трамваитъ чурулѣнчато имъ не се чуваше. Чистия утринетъ въздухъ имаше съвсѣмъ особѣнъ вѣкъ. Прѣзъ на голѣмиятъ градъ и иднѣтъ на фабричитъ кунини не бѣше още развилъ въздухъ. Руди си мислѣше: „Бѣ трѣбвало по-често да се слеза рано. Плъкнитъ чурулѣнчатъ толкова красиво и чѣка такъвъ приятенъ вѣтрѣцъ.“

Ако когато навближи башиния си домъ — дострѣна го. Дѣно не го чувъа родителитъ като вѣкъа вкъщи. Защото той не искаше да имъ издаде още тайната си. Той вѣкъа сѣщо така тихо като бѣше избѣзълъ. Най-лошото бѣше отклоняването на вѣнцата арата. Тѣсно, когато вѣнцата той доуа къшелето на бѣща си. Застава неподвижно нѣколко минути. Но помече не чу нищо. Бѣща му въ сънъ трѣбѣе да се извѣднѣж. Предпазно той заключи арата и когато се навѣри въ стѣна си отѣгна съ облекчение.

Валеръ и Сашо сѣщо така благополучно се навѣриха въ квартирнитъ си, безъ да бѣждатъ уловени. За тѣхъ това не бѣше трудно. Защото трѣбѣеше само да се промѣнѣтъ презъ прозоритѣ, които тѣ презъ нощта при излизането си бѣха оставили отворени. Ала за Петъръ бѣше по-мѣчно. Голѣмата му сестра трѣбѣеше тази сутринъ да стане съсемъ рано, тъй като отиваше на екскурзия. Родителитъ се бѣха събуржили отъ шума, който тя вѣдѣгаше. Когато Петъръ споеше вече при вѣнцата арата, той доуа разговоръ между бѣщата, майката и сестрата. Какъ момече сега да вѣкъе незабелязано? Той не знаеше дори дали родителитъ му бѣха вече станали, или плькъ лежахъ още въ леглото. Така стоя той предъ арата, безъ да посѣе да вѣкъе.

Родителитъ не бѣха се сърдили, ако имъ разкажеше за нощното си посещение при лѣля Роза презъ арена на обѣда и въ присѣтането на Руди, ала сега бѣше се сигурно много изпѣлѣшил. Докато той споеше така облекчатъ на стѣната и развѣнцѣвахъ какъ да вѣкъе, арата се силно отвори и сестра му Ерика излочи навънъ съ рѣвница и горно пѣлто въ рѣка. Петъръ съвсѣмъ смутенъ слонимъ показавѣла на уснитѣ си и направилъ знакъ, да не извѣка гласно окурѣването си отъ неговото присѣтане. Тя разбра вѣдѣга и попита тихо: — Какъ бѣше вѣлѣта нощъ?

— Вѣнчко ще ти разправя тази вечеръ, — пошепна той бързо. — Станаха ли вече татко и мама?

— Тѣсно се облячатъ.